

't Verschil.

A. — Gij hebt die kleine Emma nog getrouwd, die altijd lachte om haar mooie tanden te laten zien. Is ze nog altijd dezelfde ?

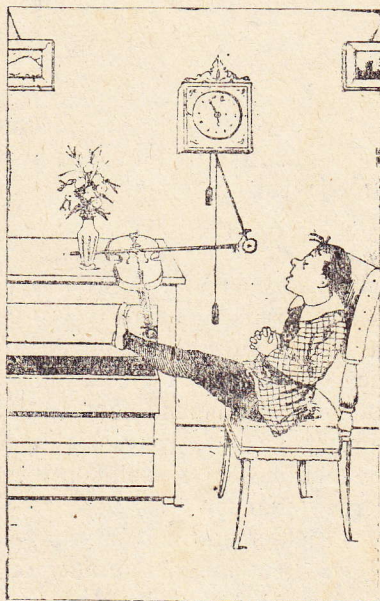
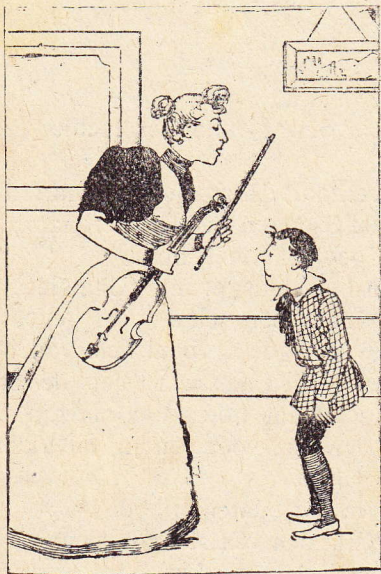
B. — Lachen doet ze nog zelden, maar haar tanden laat ze mij nog al dikwijls eens zien.

In een gasthof.

Bezoeker. — Zeker een abuis, kelner. Ik heb kalfslever besteld, en gij brengt kalsleer, geloof ik.

Om te lachen.

Luie Karel.



Moeder. — Karel, studeer nu uw vioolles. In de keuken zal ik het hooren of ge speelt.

En wat lui Karel verzon !

Nog over spotnamen.

Onlangs schreven we over spotnamen op steden en dorpen, en herinnerden toen, waarom de Gentenaren stropdragers werden genoemd. Eigenlijk waren het geen Gentenaren, die voor Keizer Karel moesten knielen, maar lieden uit het omliggende, die in de stad kwamen werken.

Toen reeds schreef zekere Jan van den Vivere : « O, strop, strop, wat zal er daar nog menig verwijt van komen, en menigen doodslag om gebeuren ». Als men de Gentenaars dat verwijt toestuurde, ontstonden er dikwijls bloedige gevechten.

Twce maanden na het vonnis verklaarden de schepenen, dat, wie Gentenaars voor stropdragers uitscholden, streng gestraft, zelfs met den dood, zouden worden.

V. Fris schreef in « Volkskunde » :

De magistraat van Gent hield woord. Op 11 December 1554 werd de

schipper Lambrecht Ghyslbaert van Zoutleeuw, die aan de sluis te Harelbeke de Gentsche schipliën voor stropdragers had uitgekreten, gegeeseld in de schepenkamer en voor twaalf jaar uit Vlaanderen gebannen. Tien jaar later liep zekere Pieter Geeraerts dezelfde straf op. Een luitenant werd voor 't zelfde feit op 5 Augustus 1579 op de Koornmarkt opgehangen. En op 20 April ontstond er voer 't zelfde scheldwoord tusschen Brugsche en Gentsche bootknechten te Brugge een gevecht, waarin tien Bruggelingen en vier Gentenaars het leven lieten. Vermelden wij nog, om te eindigen, een harde vernedering, die de lijnwever Pieter De Meyere op 5 Oogst 1598 opliep, om gezegd te hebben dat « alle d'inghesetene deser stede al stropdraghers » zijn.

Mislukt effect.

Toen Dikkop nog een eerste jonkheid was, had een lief meisje, waar hij tot dolwordens toe op verliefd was geraakt, hem op eens zijn paspoort gegeven.

Onze vriend wist niet wat aan te vangen om 't lieveke weer gunstig voor hem te stemmen, tot op zekeren voormiddag aan 't meisje de volgende brief door 'nen kommissionair gebracht werd :

« Mij liefste Marieke,

« Gij hebt mij verlaten, en ik kan onmogelijk leven zonder u. Gij bemint « een ander, wiens liefde u meer waard is dan de mijne. Maar laat dat gaan. « Mijn droombeelden zijn voorbij, en ik heb geen hoop in 't leven meer. Ik « heb vergift genomen. Reeds voel ik zijn werking beginnen. Als gij deze « regelen zult lezen, zal « rigor mortis » reeds gekomen zijn, bij hem die ze « beschroomd afwacht. Eer gij potlood of pen kunt vatten om mij te antwoor- « den, lig ik reeds stijf en koud; doch indien ik u nog een laatste bede mag « doen — och, kom dan een enkele traan storten, een enkele van die lieve « minnedroppelen uit verleden dagen, op het graf van hem, die, zoowel in « den dood als in het leven, zich noemen blijft,

« Uw trouwe Dikkop ».

— Maak u weg, uit mijn oogen ! riep het meisje met een gebiedend handgebaar, tot den boodschapper, toen zij den brief gelezen had.

— Maar het antwoord, juffrouw ?

— Daar is geen antwoord. Die u gezonden heeft, is dood !

— Och, juffrouw, bijlange niet. Hij zit op 't hoekske in den « Zoeten Inval » en 't is daar dat ik hem het antwoord moet brengen.

In den stijl.

Jong heertje (dat in een gewone vigilant stapt). — Laat ons in dezen vuilnisbak stappen.

Koetsier. — En waar moet ik deze vuilnis heenbrengen ?

Leer om leer.

Swift, een beroemd Engelsch schrijver, moest uitgaan en vroeg aan zijn knecht om zijn laarzen.

— Waarom zijn ze niet gepoetst ? zei Swift.

— Och, het was de moeite niet. Ge moest toch uit en de laarzen zullen dadelijk weer vuil zijn.

Swift antwoordde niets, maar even later vroeg de knecht om de sleutel van de etenskast.

— Waarom moet ge dien hebben ? vroeg zijn meester.

— Ik heb nog niet ontbeten.

— Och, dat is de moeite niet, want binnen een paar uur hebt ge toch weer honger.

Rad spreken.

Zeg eens vlug achter elkaar :

Achter in den hof hangen drie droge doeken; drie droge doeken hangen droog.

Willem wou wol weven: Wat wou Willem weven ? Wol wou Willem weven.

Hoe kroopt Kobe zijn knopjes toe? Zoo knoopt Kobe zijn knopjes toe.

Knaap de kapper knipt en kapt heel knap, maar de knecht van Knaap den kapper knipt en kapt nog knapper dan Knaap den kapper knipt en kapt; maar Knaap de kapper knipt en kapt heel knap.

De lucht die jaagt. Hoe mocht de lucht wel jagen ?

Te Moes achter de kerk, woont een korte, gekrulde, gekrolde, gekroezelde klerk, en die heeft kort, gekruld, gekrold, gekroezeld haar, 'k wou da'k dien korten, gekrulden, gekrolden, gekroezelden klerk waar !

Een slimmerik.

Mijnheer Knobbels schreef aan zijn vriend : « Ik heb mijn snuifdoos bij u vergeten. Geef ze met den bringer van dit briefje mee ».

Maar toen mijnheer Knobbels den brief wilde sluiten, zag hij zijn snuifdoos op de kas staan. En hij schreef onder aan zijn brief : « Ik heb mijn snuifdoos gevonden. Doe dus geen moeite om ze te zoeken ». En hij liet door den knecht den brief wegbrengen.

Of 't geholpen had.

Een dame kwam den dokter spreken over haar buitengewone diklijvigheid.

De dokter schreef haar een streng dieët.

Na eenige maanden kwam de vrouw terug, nog dikker dan ooit.

— Hebt ge u streng aan mijn voorschrift gehouden?

— Ik heb alles gegeten, wat ge mij hebt voorgeschreven, zei de patiente — behoudens mijn gewone maaltijden.

Zeer verheugd.

Een zorgloos jong man, die nog niet veel voordeel getrokken had uit de bokken, die hij met zijn radde tong al geschoten had, werd eens op een huiselijke partij voorgesteld aan een oude, eenigszins zonderlinge ongehuwde dame, wier liefhebberij het was, reliquieën en oudheden van allerlei soort te verzamelen. Na een paar minuten met hem gesproken te hebben, stond de dame op om te vertrekken. De jonge man stond insgelijks op, drukte haar vriendschappelijk de hand en zei :

— Het doet me veel plezier u ontmoet te hebben, juffrouw B..., ik heb altijd veel belang gesteld in oudheden en ben daarom bij u gekomen.

Ze hadden nog lang kunnen zoeken.

Een soldaat had een kogel in de zijde gekregen en was onder behandeling van doktoren. Nadat men hem een nieuw verband had gelegd, werd hij naar een veldhospitaal gebracht, waar men de wonde zorgvuldiger onderzocht, ze peilde en bleef zoeken. Nadat dit een half uur had aangehouden, en hij de hevigste smarten verduurd had, waagde hij het eindelijk te vragen wat er gebeurde.

— Wij zoeken den kogel, was het antwoord.

— Drommels, riep hij, hadt gij mij dat eerder gezegd, ik heb hem in mijn zak.

Het duur leven.

Huisvrouw (tot den winkelier). — Als 't zoo voortgaat met opslaan, dan moet ik eensdaags tot u komen met bankbiljetten in mijn korf en huiswaarts keeren met de waren in mijn porte-monnaie.

Sterk.

Jan Snugger bevond zich eens op den trein in gezelschap van eenige studentee, die 't in 't hoofd kregen eens goed met hem te lachen. Beurt om beurt poogden ze aan de noodrem te trekken, telkens zeggende :

— 't Gaat niet, 't is te straf.

Op eens stond Jan, die dat spel niet doorzag, op en zei :

— Wel sukkelaars, en meteen trekt hij met volle geweld aan de rem. De trein stopt en een paar minuten nadien staat de treinwachter daar.

— Wat is er ? Wie heeft er aan 't sein getrokken ? vraagt de man.

— Ikke, mijnheer, zegt de boer met fierheid, ikke en nogal met één hand.

Hij had goed geluisterd.

— Een woestijn, had de meester gezegd, is iets waar niets op groeit.

Piet, een ondeugende jongen, zag op meesters kletschop een vlieg loopen en riep :

— Meester, er zit een vlieg op uw woestijn.

Onder tooneelspelers.

- Wanneer treffen we elkaar van avond ?
- Om negen uur sterf ik, en dan ben ik vri.
- En om half tien, schiet ik me dood. Dus kunnen we 10 uur bijeen zijn.
- Afgesproken, vaarwel.

Uit 't programma van een landbouwtentoonstelling.

- 10 uur : aankomst van het rundvee. *
- 11 uur : ontvangst van de genoodigden.
- 12 uur : gemeenschappelijk middagmaal.

Fraaie vergelijking.

Jonge dame. — Wel, Van Someren, wat is dat varken vet !

Boer. — Ja, juffer, 't is een lust. Gij moet nog veel veranderen, voor ge er zoo goed zult uit zien.

Uitslag van den vijften Prijskamp :

1. Raat. 2. Koekoek. 3. Een of al de letters van kruik. 4. Donderdag
5. Brussel met een b en eindigt met een l.

Winners : F. Schoors, Tilleur (Luik); B. De Dobbelaere, Zuidstr., 14. Caprijcke ; C. Morrissen, Wommelghem; A. De Proost, Beerse (Turnhout); P. Billiet, Staden; M. Blomme, Hoogdele; G. Beckers, Antwerpen; P. Liekens, O.-L.-V. Waver; M. de Lombaerden, Rousselaere; Ph. Collyns, Onkerzele.

Uitslag van den zesden Prijskamp :

1. Bengel. Engel 2 en 3 Kortrijk. 4 Nieuwpoort. 5 Leie.

Winners : Jos. Mous, Esschen; S. Van Nuffel, Antwerpen. F. Deas, Antwerpen; Leon Van Thournout, Thourout, Lucien Deprez, Brugge; H. Luyck, Merxhem; J. Simpels, Ganshoren; H. Gorin, Merxhem Vronenburg; P. Bonte, Loo; A. Delaere, Cortemarck.

BERICHT.

Daar wij ons stelsel van prijskamp wat veranderen, is er deze week geen. Meer nieuws hierover volgt.

Ouders, wilt gij uw kinderen een goed geschenk aanbieden, neemt dan een abonnement op **A. HANS' Kinderbibliotheek**. Elke week krijgt ge een boekje met volledig verhaal en platen. — Aangenaam en nuttig.

Prijs : 6,50 fr. per drie maanden.

Vraag aan de dagbladverkoopers of bij den uitgever :

B. H. HANS, Huis Guido Gezelle, Contich.

N^r 9. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 30 December 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

